

Ηλίας Παντελεάκος*, Σπύρος Χαϊκάλης**

«Χωρίς Βαστίλλα, χωρίς ανάθεμα, χωρίς τα χείλη τα σφιγμένα»

Θ. Παπακωνσταντίνου

Μια νέα εποχή καινούργιων στρατηγικών ερωτημάτων και αναζητήσεων, νέων αναβαθμισμένων καθηκόντων αλλά και προκλήσεων ανοίγεται μπροστά μας. Μια εποχή που βάλθηκε να αμφισβητήσει τις ελπίδες μιας ολόκληρης γενιάς και να της αποδείξει πως δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική πέρα τον κοινωνικό μεσαίωνα της ανεργίας, της επισφάλειας της μετανάστευσης. Σε μια γενιά, όμως, που επίσης εδώ και χρόνια έχει βαλθεί να αποδείξει στην ιστορία, πως δεν ξοφλήσαμε, μια γενιά που πασχίζει να φτιάξει την δική της ποίηση, τη ποίηση του μέλλοντός της.

Μια γενιά που γνώρισε την ομορφιά του αγώνα ήδη από το σχολείο, για να δει στα φοιτητικά της χρόνια τους δρόμους να είναι γεμάτους, και αυτή να κρατά το τιμόνι -και ας το κράταγε ανάλαφρο- κερδίζοντας αυτό που τότε φάνταζε αδύνατο : ανατροπή νόμου και συνταγματικής αναθεώρησης. Γενιά που ωρίμασε στον εξεγερμένο Δεκέμβρη και θεώρησε ότι τα πάντα πλέον παίζονται στις γεμάτες πλατείες. Γενιά που δεν φοβήθηκε ποτέ, αλλά πάντα φόβιζε δηλώνοντας δυναμικά παρούσα. Γενιά που γύρισε την πλάτη σε κάθε λογής παπαγαλάκια, εσωτερικού και εξωτερικού, και ψήφισε στις 5 Ιούλη ΟΧΙ σε ποσοστό 75%.

Για άλλη μια φορά ΟΧΙ λοιπόν, και όπως και όλες τις άλλες φορές, έτσι και τώρα το ΟΧΙ να φτάσει μέχρι το τέλος, γιατί το ταξίδι του αγώνα μπορεί να είναι όμορφο αλλά στερείται νοήματος αν ξεχάσουμε την Ιθάκη που θέλουμε να βρούμε. Βέβαια, η δική μας Ιθάκη δεν ταυτίζεται σε καμία περίπτωση -το αντίθετο μάλιστα βρίσκεται σε σύγκρουση- με την Ιθάκη της απερχόμενης συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ -ΑΝΕΛ. Το δικό μας ΟΧΙ δεν σήμαινε ΝΑΙ σε μία

συμφωνία που θα συνεχίζει τις ίδιες αντεργατικές, μνημονιακές νεοφιλελεύθερες πολιτικές με περισσότερη ένταση, αντίθετα ήταν ένα μεγάλο ταξικό – νεολαιίστικο ΟΧΙ στη λιτότητα, στο φόβο που ήθελαν να επιβάλουν τα ΜΜΕ, στην αστική επίθεση και στο νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα της ΕΕ και της ευρωζώνης.

Το ότι αυτό το ΟΧΙ δεν αντιστοιχήθηκε ποτέ με ένα πολιτικό σχέδιο ρήξης με αυτούς τους υπερεθνικούς και ολοκληρωτικούς σχηματισμούς είναι αποτέλεσμα της στρατηγικής ήττας του σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ, της στρατηγικής δηλαδή που λέει ότι μπορούμε να βάλουμε τέλος στη λιτότητα μέσω μίας διαδικασίας “έντιμων(;)” συμβιβασμών. Όπως αποδείχτηκε όμως, η ευρωζώνη και η Ε.Ε. δεν μπορούν να αποτελέσουν πεδίο τέτοιων συμβιβασμών, αντίθετα λειτουργούν ως θεσμοθετημένος νεοφιλελευθερισμός και μορφή κυριαρχίας της πανευρωπαϊκής αστικής τάξης με εγγενές το στοιχείο της πολιτικής επιβολής αγνοώντας τη λαϊκή βούληση και δρώντας πραξικοπηματικά. Θα ήταν όμως από τη μεριά μας αφελές και φτωχό να μείνουμε στο υπαρκτό “this is a coup” και να μη δούμε σε αυτή τη διαδικασία την αποθυμία και την αδυναμία της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – Αν.Ελ. να αξιοποιήσουν τη λαϊκή διαθεσιμότητα για να υπερβούν τα δικά τους στρατηγικά αδιέξοδα και να τη διοχετεύσουν σε ένα σχέδιο ρήξης που θα στηρίζεται σε αυτή. Για αυτό σήμερα είναι επιτακτικό να τεθεί από το μαζικό κίνημα και την αριστερά με αποφασιστικό και θαρραλέο τρόπο το αίτημα της ρήξης και αποδέσμευσης από το ευρώ και την Ε.Ε. Είναι όμως περισσότερο από αναγκαίο αυτό το αίτημα να αντιστοιχηθεί και με ένα σχέδιο νέας κοινωνικής οργάνωσης που να ξεφεύγει από τα τεχνοκρατικά ερωτήματα και να αναδεικνύει τον κρίσιμο ρόλο των εργαζομένων, των ανέργων και της νεολαίας που ασφυκτιούν εντός του σημερινού πλαισίου.

Ένα σχέδιο που αντιλαμβάνεται, πως «φιλολαϊκή πολιτική», δικαίωση δηλαδή των αιτημάτων του αγωνιζόμενου κόσμου της εργασίας και της νεολαίας δεν μπορεί να προκύψει όταν οι τελευταίοι την αναθέτουν σε μια κυβέρνηση. Αντίθετα μόνος δρόμος είναι η οργάνωση της πάλης των «από κάτω». Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούν να σχεδιάσουν, οργανώσουν και να επιβάλουν την εξουσία και την κυβέρνησή τους.

«Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει, όμως εγώ δεν παραδέχθηκα την ήττα»

Μ. Αναγνωστάκης

Πίσω στην εποχή μας, όμως και πάλι. Θέλουν να μας πείσουν ότι πλέον όλα είναι

μάταια•στην τελική και στις επικείμενες εκλογές, όποιος και να βγει μνημόνιο θα εφαρμόσει. Θέλουν τελικά να μας πείσουν πως μάταια δεν τρομοκρατηθήκαμε (μάλλον θα έπρεπε, λένε), μάταια τους φοβίζαμε (μάλλον δεν μας έχουν υπολογίσει ακόμα τόσο καλά, απαντάμε). Τελικά θέλουν να μας πείσουν να μην παίρνουν τα μυαλά μας και τόσο αέρα, καλύτερα να σωπάσουμε στη γωνιά μας και να υπομείνουμε καρτερικά το μαρτύριο που έρχεται, έτσι κι αλλιώς τα πάντα τριγύρω αλλάζουν αλλά τα πάντα ίδια μένουν.

Η πραγματικότητα όμως έρχεται και πάλι να μας τραβήξει από το μανίκι, να μας δείξει ότι οι δρόμοι είναι δύο, ή θα επιλέξουμε τον δρόμο της αποχής – όχι απλά εκλογικής, αλλά συνολικότερης κινηματικής-, της ιδιώτευσης, και θα τους αφήνουμε να αλωνίζουν ή θα υψώσουμε πύργο ατίθασο και θα τους νικήσουμε. Γιατί η δική μας Ιθάκη αρχίζει εκεί που σταματάει η λιτότητα που μας ετοιμάζουν. Εκεί που οι σύγχρονες Βαστίλλες γκρεμίζονται και ζούμε ελεύθερα πλέον χωρίς αυτές, χωρίς μνημόνια και χρέη που ούτως ή άλλως δεν τα δημιουργήσαμε.

Η νεολαία σε ρόλο πρωταγωνιστή και όχι στη γαλαρία σε αυτή τη μάχη. Αν ισχύει ότι όποια κυβέρνηση και να βγει μνημόνιο θα εφαρμόσει, τότε ο μόνος δρόμος για τη δική μας γενιά είναι να κάνει μαχητική αντιπολίτευση και να γίνει η άμμος στα γρανάζια της μνημονιακής επέλασης. Από την επόμενη κιόλας μέρα να εκπέμψει μήνυμα αγωνιστικής αντεπίθεσης και ανατροπής μέσα στα κατειλημμένα σχολεία, στις μαζικές συνελεύσεις των φοιτητών, στις εστίες αντίστασης του κόσμου της επισφάλειας και της ανεργίας. Δεν οπισθοχωρούμε, δεν τους κάνουμε την χάρη να μας επιβάλλουν την απογοήτευση. Το δικό μας ΟΧΙ στις κάλπες του δημοψηφίσματος θα συνεχιστεί και θα γίνει ΟΧΙ στις διαδικασίες που ζει και αναπνέει η νεολαία. Όχι απλά δεν θα γίνουμε δούλοι, αλλά θα γίνουμε κάτι πολύ περισσότερο που τους τρομάζει, αφέντες στη ζωή μας!

«Δεν είμαι εγώ σπορά της τύχης ο πλαστοουργός της νιας ζωής
Εγώ είμαι τέκνο της ανάγκης και ώριμο τέκνο της οργής»

Κ. Βάρναλης

Ζούμε σε μια εποχή που τα νοήματα ξαναζητούν περιεχόμενο, τα οράματα πασχίζουν να παραμείνουν ζωντανά και νέα ερωτήματα ζητούν απαντήσεις. Μέσα σε αυτή την εποχή δεν μπορεί παρά και η αριστερά να αναβαθμιστεί, να αναμετρηθεί με τα στρατηγικά ερωτήματα, να επιχειρήσει να αντεπεξέλθει στα νέα καθήκοντα. Από αυτή τη συζήτηση στρατηγικού προσανατολισμού πρέπει να αρχίσουμε, κριτήριο για την αξιοπιστία της πρέπει να είναι η

αυτοκριτική όλων όσων θέλουν να βλέπουν τους εαυτούς τους στην Αριστερά της επόμενης μέρας, είτε προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ είτε όχι, σε διαφορετικό πεδίο και με διαφορετική ένταση ο κάθε ένας, αλλά όλοι πρέπει να αντιμετωπίσουμε τις ανεπάρκειές μας, να αναγνωρίσουμε τις ματαιωμένες μας βεβαιότητες, να πειστούμε πως δεν χρειαζόμαστε νέες και με ειλικρινή τρόπο να αναμετρηθούμε με τις προκλήσεις του μέλλοντος.

Πρέπει να σκεφτούμε πάνω στα συμπεράσματα που εξάγουμε από το εγχείρημα της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ από σκοπιά ιστορική και όχι μικροπολιτική. Να συμφωνήσουμε σχετικά με τον αδιέξοδο ορίζοντα του κυβερνητισμού χωρίς να ξεχνάμε τη σημασία της πολιτικής σύγκρουσης σε κεντρικό επίπεδο. Να απολογίσουμε τη μεθοδολογία, τις μορφές και το περιεχόμενο των αγώνων της πλούσιας πενταετίας που διανύσαμε και να αναστοχαστούμε τον ρόλο της Αριστεράς εντός αυτών. Να αναγνωρίσουμε τον “υλισμό του αστάθμητου” και να αρνηθούμε τη φοβικότητα προς το αυθόρμητο χωρίς να αφεθούμε σε αυτό.

Να εργαστούμε όλοι για την ανασυγκρότηση / ανασύνθεση των ρευμάτων της Αριστεράς μέσα και παράλληλα με τα κινήματα χωρίς ιδεολογικές αγκυλώσεις αλλά εντός του πλαισίου που ορίζουν οι αξίες της αριστεράς και υπό το πρίσμα του στρατηγικού μας προσανατολισμού. Από αυτή τη σκοπιά πρέπει να προσεγγίσουμε το αναγκαίο πολιτικό σχέδιο της επόμενης μέρας. Ένα πολιτικό σχέδιο που θα τολμά να φτάσει μέχρι το τέλος του δρόμου και να μην αρκείται ούτε σε μια απλή επιβεβαίωση των εκτιμήσεών του, ως άλλη Πυθία, και που όταν το δίλλημα της ρήξης ή της υποταγής τίθεται στην ημερήσια διάταξη πετά την μπάλα στην εξέδρα του ακαθόριστου μέλλοντος της λαϊκής εξουσίας. Ούτε όμως και από την άλλη, μια αριστερά που θα μασά τα λόγια της επαναλαμβάνοντας τα ίδια στρατηγικά λάθη του παρελθόντος και που θα αρκείται στις ευκολίες του παρόντος υπονομεύοντας τελικά την ίδια την ανατροπή.

Μια αριστερά που θα κάνει πράξη την διεθνιστική αλληλεγγύη και θα την συνδέει με την αναγκαία αντιπολεμική, αντί-Νατοϊκή πάλη. Που θα στέκεται στο πλευρό των καταπιεσμένων караβανιών που θαλασσοπνίγονται στη Μεσόγειο για να μην σκοτωθούν από βόμβα στη στεριά. Μια αριστερά που θα τα βάζει με το πρόσωπο του τέρατος του φασισμού οικοδομώντας στο σήμερα σχέσεις ανθεκτικές στο μίσος του και μαχητικές απέναντί του. Μιας αριστεράς που θα υπερασπίζεται το ηθικό προβάδισμα που έχει μέσω των αξιών και της δυναμικής ύπαρξής της και θα το διευρύνει. Γιατί αριστερά δεν σημαίνει υποταγή στο εκάστοτε καθεστώς κυριαρχίας. Αριστερά πάντα σήμαινε και θα σημαίνει αντίσταση, αγώνας, διεκδίκηση. Αυτό ήταν η αριστερά στη κατοχή, αυτό ήταν στη Χούντα, αυτό ήταν στη μεταπολίτευση, αυτό πρέπει να είναι και σήμερα.

Μια αριστερά ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική, που θα αγωνίζεται για ένα σχέδιο ανατροπής του υπάρχοντος αντιδημοκρατικού καθεστώτος, ενάντια στην Ε.Ε. και θα πειραματίζεται μέσω εγχειρημάτων κοινωνικού αλληλεγγύης και συλλογικής οργάνωσης απελευθερώνοντας τη δημιουργικότητα της νεολαίας που εγκλωβίζεται στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει σήμερα. Μια αριστερά θα επιχειρήσει να κάνει τις απαραίτητες ανασυνθέσεις για να ανταπεξέλθει στα νέα της καθήκοντα. Μια αριστερά κομμουνιστική που με σύγχρονη μαρξιστική ματιά θα αναμετρηθεί με το ζητούμενο της επαναθεμελίωσης του κομμουνισμού στον 21ο αιώνα και θα αρθρώσει ένα απελευθερωτικό πρόταγμα. Μια αριστερά, τέλος, που θα τολμήσει να δώσει την μάχη και δεν θα σταματήσει μέχρι να νικήσει, μέχρι να καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

* Πρώην μέλος Κ.Σ. Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ

** Μέλος Κ.Σ. της Νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Πηγή: **efsyn.gr**